

ми живот макар на неколико месеци, а ако не, знајте да силазим у пакао куда ћете и ви доћи за мном.“ Спасење, међутим, није више било могуће зато што је знање о паклу, о вечности, већ постало његов удео.

Блажени мртви који од сада умиру у Господу (Откр. 14,13).

Умирао је при потпуној и јасној свести професор Петроградске Духовне Академије, Василије Васиљевич Болотов, познати научник, човек колосалних знања и смирене вере у срцу. Умирао је тако, што су га у вечност испратили Исповест и Причешће. Његове последње речи на земљи биле су усхићење његове душе пред блаженством које се открило његовом духовном погледу: „Како су прекрасни последњи тренуци... како је лепо умирати... идем према Крсту... Христос иде... Бог иде...“

Суд Божији је већ у тренутку смрти за првог одредио загробно мучење а за другог загробно блаженство, и она су започела већ на земљи.

Пажљиво слушајући речи откровења Божијег, и ми, драги моји, треба да запамтимо да ће брзо, врло брзо за нас проћи људско време и да ће се отворити вечност. И ми сада треба да видимо себе у својој личној, ситној и често себичној правди поред велике Божије правде. Треба да видимо и да плачемо, покајањем надокнађујући оно што не можемо да остваримо у свом животу, јер су се наше очи помрачиле а наша срца окаменила.

И сада, пред вратима вечности, треба да постанемо свесни да су се наше душе привезале за земљу, да се наш дух вуче по земљи. Треба

да постанемо свесни и тога, да ће нас само покајање подићи са земље.

Запамтимо, пријатељи моји, овако очигледан и једноставан закључак из данашње еванђелске приче. Предстоји нам, драги моји, вечни живот. Запамтимо и то да нас ни богатство, ни сиромаштво, ни болести саме по себи не упропаштавају и не спасавају, него усмереност наших душа од земље ка небу и ка Богу. Несумњиво да је љубав Божија према људима оно што ће посредовати за човекову вечну радост.

Ако си богат – спасавај се милосрђем, састрадањем и смерном милостињом, богати се у Богу. Ако си сиромашан и болестан – спасавај се трпљењем и покорном кроткошћу пред вољом Божијом. Не тражи своје већ Божије и корист оних које Господ поставља на твој животни пут. Код Бога нема неправде и нема ничег случајног. Сваки човек на нашем животном путу јесте наш путеводитељ у Живот Вечни. Потребно је само да схватимо чиме можемо да му будемо од користи. Не закључавајмо своја срца немилосрдношћу и суровошћу, јер је то једино што пред нама може да закључа жељени светли рај.

Управи своју жељу тамо где цвета младост без старости, живот без смрти, радост без туге, сласт без горчине, свако добро без и најмањег зла.

Сећај се смртнога часа и суда непоткупљивог Владике.

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ДРУГА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свешти прей. муч. Лукијан, прей. Јевђимије Нови

Лк. 16, 19 - 31, зч. 83; Гал. 6, 11 - 18, зач. 215.

архимандрит Јован (Крстијанкин)

О БОГАТАШУ И ЛАЗАРУ

Божанствено Писмо нам не осветљава случајно људски живот у светлости истине Божије. Правда људска и правда Божија далеко су једна од друге, али ће само правдом Божијом живима васкрсење бити на радост. Ево, и у данашњој еванђелској причи су крајње јасно, на примеру двојице људи, приказана два пута земаљског живота и два васкрсења.

Лазар и безимени богаташ су два човека, творевине Божије. Они су промислом Божијим невидљивим нитима везани у животу. Живот обојице пролази у видном пољу оног другог. Међутим, колико су различити њихови животи! Човек пак неки беше богат, и облачаше се у скерлет и у свилу, и сјајно се весељаше сваки дан (Лк, 16,19). У непосредној близини, покрај ногу овог човека који је пирио, крај његових врата, у ранама је лежао сиромаш. Његова највећа жеља била је да утоли глад мрвицама које падају с богаташевог стола. Еванђеље не каже колико је месеци или колико је година лежао у глади. Оно не говори ништа ни о душевном стању страдал-

ника. Поглед богаташа, као и погледи оних који су пиривали с њим, само би окрзнули овог несрећника а можда би се чак и увредили његовим сиромаштвом и неумесношћу његовог боравка на празнику њиховог живота. Лазар, међутим, није овде случајно лежао. Бог га је довео овде и он чак није ни могао да оде по својој жељи, толико је био слаб и немоћан. Још и пси долажаху и лизаху гној његов (Лк. 16, 21).

Сиромаштво и бол Лазара су вапили пред људима и небом. Богаташ, Међутим, није чуо и није видео. Његово срце, препуно земаљских радости и наслада, било је мртво за саосећање, за састрадање, било је мртво и пре смрти.

Срце је било мртво за Бога.

Провалија безосећајности, неразумевања и немилости лежала је између ова два човека. Продубљујући се свакодневно у земаљском животу, она је ископала поног између њих и у вечности, и постала непремостива.

А кад умре сиромаш, однесоше га ангели у наручје Авраамово (Лк. 16, 22). Ево када се открила

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

вредност Лазаревог страдалничког живота! Непознат свету а по-тајно од њега и у великом трпљењу, он је творио воља Божију, зарађујући себи лишавањем, болом и просјаштвом Царство Небеско. Он је и богаташа позвао да кроз милосрђе постане учесник у овом великом стицању, али узалуд.

Умре и богаташ, и сахранише га (Лк. 16, 22). Био је то последњи погребни пир, као данак сећању на некадашње весеље. Његово име било је препуштено заборава, док је Лазарево име Господ сачувао у људском сећању, подсећајући нас на њега сваке године светим Еванђељем, као потврда да је његов свакодневни вапај ка Небу био услишен.

Који сеје у тело своје, од тела ће пожњети трулеж; а ко сеје у дух, од Духа ће пожњети живот вечни (Гал. 6, 8). Лазар је у наручју Авраамовом у рајском блаженству, а богаташ у паклу. Пошто је био у мукама, осиромашени богаташ по први пут подиже очи ка небу, где је угледао праведног Авраама а са њим и Лазара којег је гледао за живота, али га није видео. Сада је богаташ увидео правду Божију, која поништава његову земаљску, ништавну и себичну правду каквом је живео.

Страшан тренутак! Прогледати тек тада, када више ништа не може да се промени!

На богаташев вапај за помоћ, праведни Авраам овако одређује непристрасну правду живота: Синко! Сети се да си ти примио добра своја у животу своме, а тако и Лазар зла; сада пак он се те-

ши, а ти се мучиш (Лк. 16, 25).

Кад је богаташ стао пред лице страшне стварности своје вечне судбине, у његовој души се пробудило до тада непознато осећање састрадања према ближњима, према петорици његове браће, који су на земљи наставили 'блиставу гозбу' живота без Бога. Молим те, пак, оче, да га пошаљеш дому оца мојега... нека им посвједочи, да не би и они дошли на ово мјесто мучења (Лк. 16; 27).

Овај вапај богаташа, овај бол из вечности, чујемо и ми данас као упозорење на опасност каква прети свима, који су у свом животу изгубили руковођење божанственим законом – опасност да у својој духовној опустошености постанемо несрећни заробљеници греха, када ће вечна ноћ душе бити неизбежна.

Ако не слушају Мојсеја и пророке, ако неко и из мртвих васкрсне неће се уверити, чује се одговор праведног Авраама, оца свих верујућих (Лк. 16, 31). И у овом одговору се опет садржи сва истина живота.

За оне, који желе да знају истину, откровење Господње је поуздан, неоспоран и несумњив доказ. За оне, који су огрезли у греху, који су спутани његовом лепљивом лажи, за оне, који не љубе истину, ни најочигледнији доказ није убедљив.

Да ли многи верују божанственом откровењу датом кроз пророке, да ли је много оних који се покоравају божанственој истини светог Еванђеља, која нам је откривена и као пут живота и као суд над оним како живимо? Да ли

многи заиста верују у своје будуће васкрсење у вечност?

Христос је Својом влашћу васкрсао из гроба, смрћу смрт погизавши. Васкрсао је И после Своје смрти је жив ходао по земљи.

Васкрсао је, по Његовој заповести и као доказ свима живима, пријатељ Божији Лазар, који је четири дана провео у гробу и већ

нашим верујућим погледом имамо прегршт сведочанстава, нећемо пожурити да својим животом покажемо своју веру, будући да је вера без дјела мртва (Јак. 2, 20). Послаћемо оне, који не верују Божијем откровењу – а и сами ћемо кренути за њима, како бисмо оживели своју веру – ка одру онога ко се спрема да окуси велику тајну

Можете бити и велики научник, имати академске дипломе а да апсолутно ништа не знате о путу спасења. Да бисмо разумели науку живота у Христу, није потребно да прочитамо десетине и стотине књига. Мој духовни отац ми је саветовао да не читам више од неколико страна дневно. Четврт сата, пола часа само, али тражећи и настојећи да у животу применим оно што сам прочитао. Свети апостол Петар каже о царском свештенству да може да се савршава нашим учењем у божанственој Литургији. Бојте се тога да на Литургију долазите по навици. Трудите се да сваки пут дубоко проживљавате оно што је проживљавао Христос на последњој Вечери, када је установио то велико тајанство које је Света Тајна Евхаристије. Тако ће Литургија постати спасоносна не само за вас, но и за све оне који у њој узму учешћа.
архим. Софроније (Сахаров)

почео да смрди. Лазар је васкрсао и после своје смрти био кипарски епископ. Неверје је дуго тражило да га убије, не могавши никако другачије да оповргне истину његовог васкрсења.

Христовим додиром је васкрсла и млада Јаирова кћи, дванаестогодишња девојчица, на радост ближњима и на пометњу неверујућем злу.

Због Христовог сажалења васкрсао је и син-јединац наинске удовице, којег су носили ка гробу. Међутим, да ли су они, који су ишли за његовим сандуком, поверовали у вечност? Да ли су, због овог очигледног чуда, многи избегли жалосну судбину богаташа из приче?

Зар ми, драги моји, који пред

смрти, јер то увек помало открива и тајну будућег живота човека на умору.

Смрт је Грешника зла, говори Свето Писмо (Пс. 34, 21). Као илустрација ове божанствене истине послужиће смрт богоборца.

Умирао је слободоумни, који је у многим поколењима засејао семена лажи против Бога. Умирао је Волтер који је оштроумно и гласно исмевао истине вере, који није допустио да му дође свештеник како би га помирио са правдом Божијом. Он је у страшним духовним мукама преклињао за помоћ и сведочио о оној истини коју је читаваог живота одбацивао: „Пре-клињем вас, спасите ме, сачувајте